

[Anders Andersen]

ket snarere bidrager til en forringelse af konkurrenceevnen.

Når jeg har sagt disse ting, så kunne man spørge mig: ja men hvad vil venstre gøre på dette område? Hvad er det for linjer, man skal tage op til vurdering? Jeg vil gerne sige, at den målsætning, som vi må stille op, det er en rentesækning på en 3-4 pct. i første omgang. Jeg er en forsigtig mand i den henseende. Jeg synes, det ville være et væsentligt plus, hvis vi kunne sænke renten 3-4 pct. Må jeg minde om, at da denne regering overtog regeringsmagten i 1975, havde vi et renteniveau på 13 pct. Må jeg minde om, at da havde vi formodentlig, hvis vi havde fortsat med regeringen, haft et underskud på betalingsbalancen på mindre end 1½ mia kr., og vi havde en arbejdsløshedsmasse på 44.000. Nu har man gennemført adskillige foranstaltninger, og jeg erkender, at mit parti har været med til nogle af de forlig, der er gennemført - ikke fordi vi havde den allerstørste optimisme og tro på, at de ville løse de problemer, som vi stod med, men vi har gennemført forskellige foranstaltninger. Vi er stadig væk kommet længere og længere bort fra den målsætning, som vi skulle nå frem til.

Hvad ville en rentesækning på 3-4 pct. betyde? Det ville være en væsentlig fordel for lønmodtagerne, og jeg har også med interesse konstateret, at Thomas Nielsen har udtalt sig positivt over for en rentesækning. Andre har sagt, at en rentesækning på nogle procent vil have samme værdi for en lønmodtager som adskillige kroner mere i timen i lønforhøjelse. Det synes jeg i og for sig er en ganske interessant betragtning. Det ville have en positiv virkning på sænkningen af vores omkostningsniveau, og det ville have en øget virkning på aktiviteten i erhvervslivet. Det ville altså betyde en forbedring af konkurrenceevnen og mulighederne for en øget beskæftigelse.

Så langt så godt. Det tror jeg i og for sig ikke vi kan blive uenige om. Men så vil man jo straks sige: hvad vil så virkningerne være over for betalingsbalance og lignende ting? Vil det overhovedet være muligt at gennemføre en sådan rentesækning? Her vil jeg gerne understrege, at der er visse forudsætninger, der i så fald skal med i dette billede. Vi ved, at et af de argumenter, vi må bruge over for erhvervslivet, når vi siger, at vi ikke kan få renten ned, er, at hvis vi sænker ren-

ten, trækker erhvervslivet udenlandsk gældsætning hjem, og så skal finansministeren bruge milliarder af sin valutabeholdning - og det er rigtigt.

Derfor er det første problem: vil det være muligt, og vil det være rigtigt at ombytte noget af den private gældsætning i udlandet med statsgældsætning? For den kan man jo bevare, selv om renten går ned, den påvirker ikke valutakassen. Vil man kunne frigøre sig i nogen udstrækning på den måde og derved få mulighed for at føre en uafhængig rentepolitik? En sådan ombytning af privat gældsætning med statsgældsætning betyder jo, at den samlede gæld over for udlandet er lige stor. Det er bare et spørgsmål om, hvor den er placeret. Ændringen må naturligvis ske på en sådan måde, at der ikke bliver tvivl om, at vi kan fastholde vores kronkurs. Den må ske på en sådan måde, at der ikke skabes tvivl i udlandet om den danske kronkurs, og derfor må der være en vis margen i vores valutabeholdning, for at problemet kan løses på den rigtige måde.

Jeg sagde før, at en sådan politik ville have omkostningssænkende virkning. Disse omkostningssænkende virkninger vil medføre, at der samtidig må indføres en lønpause - eller jeg vil gerne sige indkomstpause for ikke at blive beskyldt for, at det skulle være ensidigt vendt mod lønmodtagere. Det er forudsætningen for en rentesækning, for hvis en rentesækning bruges til forhøjede lønninger, så bliver vanskelighederne dobbelt så store, som de er i dag, for så får vi ikke genskabt vor konkurrenceevne, så får vi bare forøget forbruget til skade for vores betalingsbalance.

Det vil også være muligt i den forbindelse at begrænse statens udgifter på en række områder på grund af de fordele, der vil opstå bl. a. for erhvervslivet, men også for andre, ved en generel rentesækning, og jeg tror også at kunne sige, at der ikke vil blive behov for så stor en indenlandsk lånoptagning, som der er i øjeblikket.

Jeg nævner disse ting, fordi det forekommer mig og venstre, at hvis vi fortsætter i de nuværende baner, så løser vi ikke de problemer, vi står med. Derfor er der behov for at gå ind i en nytænkning. Der kan måske siges meget imod det, men der kan siges mere for, og det er vel i og for sig det afgørende.